

PA, SOSTRE, TREBALL I DIGNITAT

L'1 de maig de 1886 es va iniciar una vaga als Estats Units per reclamar la jornada laboral de 8 hores. A Chicago, aquelles revoltes van acabar amb la policia carregant contra un acte a on participaven més de 50.000 persones. Coneguda com "Revolta de Haymarket", es van produir desenes de morts i centenars de ferits entre els obrers. 8 treballadors van ser jutjats i condemnats sense proves com a responsables i 5 d'ells van ser executats.

Hom podria pensar que, després de 130 anys, les reivindicacions estarien satisfetes i la lluita obrera contra la burgesia ja no seria necessària. Potser aquesta jornada s'hauria convertit en un dia per honorar el record de tota aquella gent que va lluitar, i fins i tot morir, pels drets obrers. És trist observar com aquest camí per aconseguir la dignitat com a treballadors i com a persones sembla encara llarg i ple d'obstacles.

L'any 2012, en plena crisi del capital, el Partit Popular, amb el suport ideològic i en forma de vots de CiU, es va treure de la màniga una reforma laboral que entre altres coses abaratia l'acomiadament, facilitava a l'empresari el canvi de jornades, funcions, salaris... en definitiva, assegurava la precarització del mercat laboral.

Quatre anys després hi ha menys gent empleada, més atur (A Montcada i Reixac, la taxa d'atur es situa al 16,78%) i la contractació indefinida està exactament en les mateixes xifres que abans de la reforma. El nombre de contractes precaris i a temps parcial continua creixent i ja és, pràcticament, la única manera d'accedir al mercat laboral. Cada dia ens trobem amb més EROs, desnonaments... tenim uns serveis públics cada cop en pitjor estat i hem arribat a un punt en que ens sembla normal.

Però no cal que patim perquè, encara que el salari mitjà dels obrers avui dia és més baix que als anys noranta, durant la crisi han augmentat els milionaris en un 40%. Tot va bé.

Ens trobem en un moment on ja no només la situació és complicada per la gent que no té feina, també ho és per la majoria de gent que sí que en té. Per això la lluita i el record d'aquells que ho han fet abans que nosaltres és més necessària que mai. Perquè la nostra misèria ha de deixar de ser la seva riquesa. Perquè encara avui dia no hem arribat a aconseguir els mínims que tots necessitem. Pa, sostre, treball i dignitat.